

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

INSTITV=||TIONVM IVRIS CA-||NONICI LIBRI|| QVATVOR.||

Cucchi, Marco Antonio

Coloniae, 1564

VD16 ZV 4150

Gradibus & generibus affinitatis. xijij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62908](#)

qui quæue ex fratre & forore sunt orti
vel ortæ, consobrini, qui ex duabus so-
roribus. Patruus magnus, amita ma-
gna, sunt aui frater & foror. auunculus
magnus, matertera magna, sunt auiæ
frater & foror. propior sobrinus, pro-
pior sobrina dicuntur, filij, & filiæ ex
patruo magno, amita magna, & auun-
culo magno, & matertera magna. Pro-
patruus, proamita, dicuntur proauifra-
ter & foror. proauunculus, promater-
tera, proauia frater & foror.

*De gradibus & generibus affinita-
tis. Tit. X I I I.*

CVm (vt suprà docuimus) quædam
Ciura etiam inter affines versentur
matrimonijs obstantia, non erit ab re-
de affinium quoque gradibus & gene-
ribus pauca hic differere. Est igitur af-
finitas (vt Ioanni And. placuit.) perso-
narū necessitudo ex coitu proueniens
omni carens consanguinitate, id est
sanguinis parentela. Nec refert an coi-
tus sit legitimus, id est, per nuptias le-
gitimas contractus, an id minus, quan-
do quidem etiam per coniunctionem
illicitam affinitas cōtrahitur impedien-
dis nuptijs apta. omnes enim qui mihi
con-

NO.
sunt orti
abus so-
nita ma-
unculus
nt auia
is, pro-
filiæ ex
& auun-
ia. Pro-
oauifra
mater-

finitas

aædam
-sentur
it ab re-
gen-
tur af-
perso-
eniens
id est
in coi-
ias le-
quan-
onem
edien
(mihi
con-

LIBER TERTIVS. 205

consanguinei sunt, illi efficiuntur affi-
nes: cùm quæ mihi coniunctio carnis
consummata fuit, & inuicem ipsius mu-
lieris consanguinei omnes mihi affines
sunt. ego vero & ea mulier inuicem af-
fines nō sumus. nos enim tantummodò
affinitatis principium & origo sumus.
consanguinei quoque mei nullo affi-
nitatis vinculo iuncti sunt consangui-
neis fœminæ à me cognitæ.

a Ioann.

Affinitas & ipsa tres ordines habet And. in ar-
quemadmodum cognatio: videlicet bore affi.
ascendentium, descendantium, & col-
lateralium. Ascendentium affinium no-
mina sunt, veluti, sacer, socrus, id est
maritivel vxoris pater & mater. vitri-
cus, id est, præsens maritus matris meæ,
à quo tamen ego genitus non sim. no-
uerca, id est, præsens patris mei vxor,
quæ me tamen non genuit. aliorum au-
tem superiorum affinium nomina non
recenzeo, cùm ferè sint eadē, quæ con-
sanguineorum, vel sola particulæ hu-
ijs, Pro, adiectione distinguuntur, vt
prosacer, & similia. Infrà sunt, veluti
gener, id est, filiæ maritus. nurus, id est,
filij vxor. priuignus, vel priuigna, id
est, vxoris vel mariti filius filia ex alio
marito, vel alia vxore suscepit, & vte-

I 7 riores,

206 INSTIT. IVR. CANO.

niores, quibus præpositio Pro, solet accedere, ut progener, id est maritus ne-

b. c. inf. = ptis. b Collaterales affines sunt, qui vel mes. &. affi- vxori vel marito consanguinei sunt ex nitates. iii. transuersa linea iuncti.

q. vii. rbi Eorum autem affiniū, qui iustis nu-
glo. ver. ptis parantur, specialia nomina sunt
præpositio. hēc, videlicet, leuir, qui est frater mari-

ti. Sororius, qui est vir sororis. Glos,
quæ est soror mariti. Fratrisſa, quæ est
vxor fratris: quæ & ipsa glos, rectius di-
ci potest. Ianitrices, seu inateres, quæ

c. e. quod fuit duorum fratum vxores. c alij au-
autē. xxxv. tem specialia nomina non habent, sed
q. vi. illo consanguinitatis nomine ferè so-
lent appellari, quo nomine vel gradu

ab eo nuncupantur, cuius causa affini-
tatem contraxerunt: veluti, qui uxore
meæ consobrinus, vel patruelis est, is &
mihi consobrinus, vel frater patruelis
appellabitur, & de similibus. In his igitur,
cùm scire voluerimus, an cum eis
nuptiæ contrahi possint, non solùm
inspiciemns, quo gradu affinitatis
inter se deuincti sint, sed etiam (ut su-
prā attigimus) inspiciendum erit, quo
in genere affinitatis existant. nam & si
olim, & in secundo, & in tertio affini-
tatis genere nuptijs non esset locus,

ho-

NO.
solet ac-
ritus ne-
, qui vel
i sunt ex
ustis nu-
ina sunt
er mari-
s. Glos,
quæ est
ctiùs di-
res, quæ
alij au-
ent, sed
fere so-
el gradu
a affini-
ui vxore
est, is &
atruelis
i his igi-
cum eis
n solùm
finitatis
(vt su-
it, quo
am & si
o affini-
locus,
ho-

LIBER TERTIVS. 207

hodie tamen aliud seruari ex Concilio
generali Innocentiano suprà demon-
strauimus, vt scilicet in primo genere
duntaxat prohibitæ censeantur, idque
ad quartum usque gradum.

Sed ne quid ad huiusc rei notitiam
desideretur, declaremus etiam, quan-
do in primo genere affinitatis, vel se-
cundo, vel ulteriore quis esse dicatur.

Estigitur sciendum, quod illa perso-
na, cum qua consanguineus meus car-
nis copula coniungitur, mihi in primo
genere affinitatis est. in eo autem gra-
du est affinitatis, in quo gradu consan-
guinitatis mihi est ille, ex cuius persona
affinitatem acquisiui. quo consanguineo
mortuo, si ea mulier alteri nubat,
vel cum alio per carnis coniunctionem
immisceatur, is secundus eius mulieris
maritus, vel qui eam absq; nuptijs co-
gnouerit, mihi in secundo genere affi-
nitatis hoc facto adscitus erit. qua mu-
liere defuncta, si vir vel amicus eius,
quem dixi modo affinitatis genere se-
cundo, mihi esse coniunctum, superstes
sit, alteramq; vel ducat vxorem, vel si-
ne matrimonio etiam per carnis copu-
lam cognoscat, ea mulier mihi ex ter-
tio affinium genere iuncta erit:

Sed

Sed quamvis in hac tertia personarum mutatione genus quoque ipsum ter variatum sit, ut modò primum genus affinitatis diceretur, nunc secundum postremò tertium, gradus tamen idem semper fuit, nunquam variatus, quamvis genus mutaretur. Nam finge, quod ille consanguineus meus mihi in primo gradu consanguinitatis coniunctus esset, eodem in gradu affinitatis erit mihi mulier ab eo cognita, nec mutabitur gradus postmodum in persona alterius eiusdem mulieris viri: & demum hac muliere sublata lege naturæ, noua mulier à superstite ipsius viro cognita nō minus mihi adhuc erit in primo gradu affinitatis, quā prima fratri mei vxor, eiusque vxoris secundus maritus, quamvis ille in secundo genere affinitatis mihi esset, hæc in tertio.

Atque his quidem modis genera affinitatis colliguntur, quæ tametsi omnia præter primum à nuptiarum contractibus abholita sint, (vt iam sè ostendimus) quia tamen haud ita facile primū genus fuisse perceptum, nisi & altera duo ad maiorem declaracionem subdidissemus, non absurdum fore iudicauimus, hæc quoque duo posse.

JO.
ersona.
ipsum
um ge-
secun-
tamen
ariatus,
a finge,
mihi in
oniun-
initatis
nec mu
ersona
& de-
atur, e
iro co-
in pri-
fratris
us ma-
genere
o.
era af-
si om-
n con-
n sæpè
a faci-
n , nisi
ratio-
um fo-
io po-
stre-

LIBER TERTIVS. 209

strem declarare. Maneat igitur, alio modo genera affinitatum esse dime- tienda, quām gradus. & gradus quidem affinitatis ex gradibus consanguinitatis illius dinumerari, à quo affinitatis causam, & originem ducunt. Genera verò ex personarum varietate & ac- cessione propter carnis immixtionem interueniente variari.

De Cognitione Spirituali.

Tit. XV.

Cognatio quoq; spiritualis (vt su-
prā indicauimus) non leue impe-
dimentum nuptijs esse solet. Cognatio
autem spiritualis dicitur illud vincu-
lum quod ex eo contrahitur, dum quis
alij munus baptismi vel confirmatio-
nis impendit, seu dum impenderetur,
ei tanquā pater astitit. ex his enim duo-
bus sacramentis tantūm, baptismo sci-
licet, & confirmatione, cognatio hæc
contrahitur, quæ cognitionem natu-
ralem in multis imitatur. ^a Hæc autem a Abb. in
cognatio inter tres personas primūm rubr. de co-
nitur, à quibus ad alias quoque earun- gn. spir.
dem causa emanat. nam inter illum,
qui his sacramentis augetur, & illum,
qui sacramentum ministrat, & illum
præ-